

HỒI 62

KHU MÊ THẦN CÔNG

B

ạch Yêu cung kính gặt đầu, rồi nhắm về hướng sau gò đất, cất bước.

Hắc Yêu dừng lại, đợi Thượng Chí đi rồi mới theo sau, với dáng điệu vui mừng khôn tả.

Chẳng mấy chốc ba người đã đứng trước một hang đá sâu hỏm, trước cửa hang hai cây cổ thụ to tướng, tàng cây che mát cả một vùng rộng. Trên cửa hang rêu phong phủ đầy, những dây bìm quấn tít vào nhau rủ xuống như bức rèm, điểm thêm mấy bông hoa dại trông đẹp mắt vô cùng.

Đường vào hang không rộng lắm, chen lẫn vào đám cỏ ống cao quá gối. Quang cảnh tuy chẳng là danh lam thắng tích, nhưng cũng chưa đến nỗi khô cằn trơ trọi và nếu dùng vào chỗ tập luyện võ công thì khó tìm được nơi nào hơn.

Thượng Chí khoan khoái vô cùng, cứ mỉm cười hoài.

Bạch Yêu vừa nghiêng mình mời chàng vào, thì Thượng Chí trầm giọng hỏi:

- Quỷ Bảo Chủ Nhân cũng ở trong động đá này à?

Bạch Yêu liền trở về phía lưng chừng ngọn núi trước mặt, nói:

- Ông già ấy ở giữa ngọn núi cao đấy, đã hơn năm mươi năm chưa từng hiện thân ra bao giờ.

Thượng Chí hướng theo tay Bạch Yêu, chàng thấy một ngọn núi ngất trời xanh, hình dạng kỳ dị như chiếc cổ bông. Tuy chưa nhìn kỹ lắm, nhưng chàng đoán có lẽ hiểm trở lắm.

Thượng Chí quay lại, bước theo Bạch Yêu vào hang đá.

Trong hang, vách đá dựng ngược, ẩn khúc quanh co. Ánh sáng trong hang không tối lắm, rộng rãi, thoát khí. Hang đá này còn chia làm hai hang nhỏ, hai cửa hang nhỏ đều hướng vào lòng hang lớn.

Thượng Chí xếp bằng trên đường đá trong hang chính, Song Yêu liền đem ra một số trái cây tươi và một tô nước lã trong mát. Rồi cung kính nói:

- Mời chủ nhân dùng tạm mấy trái cây rừng núi đạm bạc này.

Thượng Chí thấy bụng đã đói, không thèm khách khí lời thôi, ăn một bụng no nê.

Ăn xong, chàng uống một hơi cạn bát nước, rồi bảo Song Yêu ngồi xuống đối diện với chàng và nói:

- Bây giờ tôi muốn rõ đầu đuôi câu chuyện của hai người!

Hắc Bạch Song Yêu nhìn nhau. Hắc Yêu mỉm cười nhìn Bạch Yêu, nói:

- Muội muội để tiểu huynh thưa với chủ nhân nhé!

Bạch Yêu gật đầu, cười đáp:

- Được! Ca Ca kể đi!

Hắc Yêu liền xoay mặt về phía Thượng Chí nói:

- Đây là một câu chuyện cổ tích nho nhỏ, tôi sẽ kể cho chủ nhân nghe.

Thượng Chí tự nhiên cảm xúc mãnh liệt. Chàng không ngờ Hắc Bạch Song Yêu sắp kể cho chàng nghe, có phải chẳng đó là những vụ huyết án mấy chục năm mà hắn đã gây nên.

Thượng Chí liền gật đầu, nói:

- Người cứ thuật! Tôi đang muốn nghe đây!

Sắc mặt Hắc Yêu đột nhiên trầm xuống, lộ vẻ buồn, da mặt đen nhá khê rung động rõ ràng. Hắc Yêu đang bị cảm xúc mãnh liệt, lão cứ thử người ra, tư lự như kẻ mất hồn.

Một lúc sau, thần trí lấy lại được bình thường, cất giọng trầm buồn:

- Cách đây sáu mươi năm, trong võ lâm xuất hiện một tôn phái tên gọi là Thiên Nhất Môn vị chủ môn Cửu Thiên Nhất Ngạc Khúc Nguyên Thông võ công vào hạng xuất quỷ nhập thần, các môn phái nể oai. Khúc Nguyên Thông bình sinh không lấy vợ, có thân hai đồ đệ đích truyền, có ý...

Hắc Yêu nói đến đây đột nhiên ngừng lại, quay nhìn Bạch Yêu trù mến, Bạch Yêu từ từ cúi đầu, không dám nhìn lại. Hắc Yêu nói tiếp:

- Khúc Nguyên Thông có ý cho cặp truyền nhân này kết thành vợ chồng, sau này nối gót chân ông ta.

Thượng Chí gật đầu, chàng đã lờ mờ hiểu cặp uyên ương ấy là ai rồi!

Hắc Yêu lại nói tiếp:

- Cặp truyền nhân ấy, lúc bấy giờ vào khoảng mười bảy tuổi. Cậu trai rất khí khái tuấn khả, còn cô gái kia cũng vào hạng thiên kiều bá mị. Tuy tuổi chẳng bao nhiêu, nhưng võ học đã quán thế rồi, sư phụ họ rất hài lòng và thương yêu cặp truyền nhân ấy

như con đẻ vậy. Thế rồi! Việc gì đến sẽ đến! Ngày kia ba sư đồ dừng chân tại núi Tần Lĩnh, một sự tình cờ ba người bắt gặp hai quả Nhục Chi...

Thượng Chí trố mắt, không nhin được liền buột miệng:

- Nhục Chi?

- Thưa vâng! Nhục Chi là một thần vật hiếm có trên thế gian này, ai ăn được một trái sẽ tươi trẻ mãi mãi, mà công lực lại tăng lên gấp bội, trí óc sáng suốt hơn thường. Ba sư đồ hái được hai quả này lòng vui sướng không kể xiết. Ba người sư đồ không phải vô cớ mà đến Tần Lĩnh Sơn, số là họ định tìm vài món thuốc để luyện một môn nội công. Bấy giờ vì vô tình hái được hai thần vật, nên vội quay về...

Đến đây Hắc Yêu ngừng bật, sắc mặt đen đúa của lão hiện lên một vàng sát khí dày ngệt.

Rồi trầm giọng nói:

- Không biết tại sao tin này lại truyền vào giang hồ một cách quá nhanh chóng. Khi ba sư đồ vừa đến nhập vùng đất Thiên Nhân Môn, ba người vừa định vào tổng đàn thì đột nhiên gần một trăm cao thủ hắc, bạch đạo giang hồ ùa ra, vây ba thầy trò Khúc Nguyên Thông vào giữa. Dĩ nhiên mục đích của bọn chúng không ngoài cặp Nhục Chi ấy.

Hắc Yêu thở dài, chậm chậm nói:

- Vì tai họa đến quá bất ngờ, nên tất cả đệ tử của Thiên Nhất Môn đều nhảy ra ứng chiến. Thế là một tử chiến giành “thần quả” xảy ra vô cùng khốc liệt! Nhưng với áp lực vừa lớn vừa mạnh như vũ bão của bọn hắc bạch đạo giang hồ ấy, tử đệ của Thiên Nhất Môn trừ ba thầy trò Khúc Nguyên Thông, đều bị thảm hại, máu chảy ngập đất, thây chất ngổn ngang. Vị chưởng môn Cửu Thiên Nhất Ngạc Khúc Nguyên Thông, tuy võ công xuất thế, nhưng phải kịch chiến với trên năm mươi cao thủ võ lâm, hơn nữa phải bảo vệ hai đệ tử cứng nên sau một thời gian giao tranh, toàn thân vị chưởng môn máu đỏ nhuộm đầy. Tự biết mình đã đuối sức nhưng vị chưởng môn lại nghĩ đến hai đệ tử thân yêu và danh vọng của môn phái, nên không đành thoát thân...

Hắc Yêu nói đến đây như bị xúc động mãnh liệt, thân hình lão rung lên, mắt lộ hung quang.

Thượng Chí cũng không khỏi cảm kích, chàng thở dài, rồi đưa mắt nhìn Song Yêu.

Hắc Yêu nốt lời:

- Trong khi ấy hai truyền nhân của Khúc Nguyên Thông mình mẩy cũng đầm máu theo sát gót sư phụ đem toàn lực chống đỡ những đợt tấn công ào ạt của bọn cao thủ.

Thế trận đã đến hồi quyết liệt, bên bọn hắc bạch đạo giang hồ không còn kể gì sanh mạng, lớp này ngã, lớp kia lại tới. Sự nguy ngập đã đến, cái chết dễ như trở tay, đột nhiên Khúc Nguyên Thông hét lớn một tiếng, đánh ngã một lượt mười hai tay cao thủ, ép bọn giang hồ vệt h lẫn về một bên. Trong chớp mắt Khúc Nguyên Thông đã cầm được cặp Nhục Chi trên tay, bọn giang hồ còn đang ngơ ngác thì vị chưởng môn đã nhảy sát bên hai đồ đệ, nhét lệ hai Thần Quả vào mồm đệ tử rồi, hét lớn: “Chạy thoát!... Báo thù!... nếu không tuân lệnh tức là phản bội!...”

Hắc Yêu thở dài não nuột, nói:

- Hai truyền nhân ấy không dám trái lời sư phụ, tuy lòng họ chỉ muốn được chết cạnh ân sư. Họ thoát khỏi vòng vây của bọn giang hồ.

Còn chưởng môn Khúc Nguyên Thông thì ở lại, đem tàn lực chặn chân bọn giang hồ, yểm trợ cho hai đồ đệ. Sức người dầu sao cũng có hạn, cuối cùng vị chưởng môn khả kính ấy đã kiệt lực, người đã chết! Chết không toàn thây!

Từ đấy tôn phái Thiên Nhất Môn không còn xuất hiện giang hồ nữa...

Động tính hiếu kỳ Thượng Chí hỏi:

- Về sau ra sao?

Bạch Yêu thấy Hắc Yêu quá đau khổ, bà ta cất giọng run run:

- Sư huynh! Để em nói tiếp nhé!

Hắc Yêu gật đầu.

Bạch Yêu tiếp lời, nói:

- Về sau những người đã nhúng tay vào việc tàn sát Thiên Nhất Môn lần sau khuất bóng trên giang hồ, bọn còn lại ẩn thân trốn kỹ dưới sự phục thù của hai truyền nhân Khúc Nguyên Thông. Bị ép bức quá, bọn giang hồ vội mời thêm cao thủ, cố trừ cho kỳ được hai người kia. Anh em tự biết khó địch lại, nên mới trốn vào núi sâu, cố tâm tự luyện võ công tám năm sau lại tái xuất giang hồ đòi tiếp món nợ máu!

Thượng Chí tròn mắt nhìn Song Yêu kinh ngạc hỏi:

- Té ra anh em cách người là hai vị truyền nhân của Khúc Nguyên Thông à?

- Thưa phải! Chủ nhân nói đúng đấy!

Thượng Chí lại hỏi:

- Các người đã ăn Nhục Chi rồi phải không?

- Phải ạ!

Có vẻ thắc mắc Thượng Chí nói:

- Lạ thực! Đáng lẽ ăn được Thần Quả phải giữ được nét trẻ trẻ trung trung mãi mãi, sao hai người... lại lạ lòng...

Bạch Yêu mỉm cười đau khổ, nói:

- Chủ nhân thắc mắc về hình dạng người không người, quỉ không ra quỉ của anh em tôi phải không?

Thượng Chí cười hòa nhã:

- Phải! Tôi muốn nói thế! Có lẽ hai anh em người trá hình, đổi xác để tránh...

- Không phải đâu, thưa chủ nhân! Số là khi anh em tôi vào rừng sâu luyện võ, vô tình ăn phải hai quả độc, nên chẳng mấy ngày mặt mũi biến đổi kỳ dị như thế này. Đến khi xuống núi bọn giang hồ coi anh em tôi như yêu quái, đó cũng là nguyên nhân cái tên Hắc Bạch Song Yêu này.

-Ồ! Thượng Chí kinh ngạc kêu lên.

- Hận thù chồng chất, nên sau khi xuống núi anh em tôi vội mở cuộc tầm thù đại qui mô. Những thù nhân lúc trước không ai thoát cái chết thảm thiết, đến dòng họ thân thiết của họ cũng không tránh khỏi. Chỉ trong mấy tháng, bọn cao thủ chết dưới tay đâm máu của anh em tôi, đến, ngàn người. Bọn võ lâm vừa sợ vừa giận, chúng bèn hợp sức lại đối phó với chúng tôi. Rồi trong cuộc độ khốc liệt, trên ba trăm cao thủ vây đánh chúng tôi chống trả mãnh liệt nhưng rốt cuộc đều bị thương nặng. Trong lúc thập tử nhất sinh ấy, thì Quỉ Bảo Chủ Nhân này xuất hiện, người cứu thoát anh em tôi, rồi chỉ điểm đạo lý của người giang hồ chân chánh, làm cho chúng tôi hiểu. Thực ra anh em tôi đã hối hận về hành động độc ác của mình nhiều rồi, nay lại được nghe lời giáo hóa chính đáng ấy, nên ưng thuận để cho lão Quỉ Bảo bắt về nhốt trong Tử Vong Cốc này... Chỉ chớp mắt đã năm mươi năm rồi! chóng thật...

Bạch Yêu nói xong thở dài nảo nuột...

Thượng Chí thở mạnh một cái, cất giọng:

- Đến giờ mà hai người chưa thực hiện di mệnh của lệnh sư ả?

- Di mệnh? Chủ nhân muốn nói gì?

- Lệnh sư đã dạy hai người phải kết tình vợ chồng với nhau phải không?

Bạch Yêu cúi đầu im lặng, thấy thế Hắc Yêu vội nói:

- Việc này chúng tôi có nghĩ tới, nhưng mặt mũi kỳ cục thế này... làm sao kết tình phu phụ được. Nên chúng tôi nguyện chùng nào phục hồi sắc diện cũ mới thực hiện lời di mệnh của ân sư được. Nếu không...

Thượng Chí không khỏi cười thầm, lời nói ngớ ngẩn của Hắc Yêu, nhưng chàng vẫn gục đầu, nói:

- Năm mươi năm sống gần gũi nhau, mà vẫn giữ được tình huynh muội. Thật khó thấy ai hơn được!

Hắc Yêu khiêm tốn:

- Chủ nhân quá khen!

Thượng Chí thắc mắc:

- Khôi phục dung nhan! Việc này tôi e khó...

Hắc Yêu ngắt lời:

- Theo lời lão Bảo Chủ ở đây, thì anh em tôi đã ăn nhầm trái Dịch Hình Độc Quả và trên thế gian này chỉ có một người chữa khỏi thôi!

- Ai?

- Vạn Độc Sư Tổ!

Nhiều mày suy nghĩ, rồi Thượng Chí nói:

- Vạn Độc Sư Tổ! Danh hiệu này chưa từng nghe trong giang hồ bao giờ.

Hắc Yêu thở dài, đáp:

- Đúng vậy, có lẽ Vạn Độc Sư Tổ đã chết lâu rồi. Giờ chỉ mong gặp được truyền nhân của ông ta thôi.

Hoàng Thượng Chí khẽ giật mình, chàng nghĩ đến lão Độc Quân Dư Hóa đã nhập bọn với Thiên Tê Giáo. Không biết lão ta có phải là truyền nhân của Vạn Độc Sư Tổ chăng?

Chàng lẩm bẩm:

- Việc này phải hỏi lại Nam Cái ca ca mới được, ta tin rằng với vốn kinh nghiệm giang hồ dồi dào, tất phải hiểu việc này.

Nghĩ rồi, chàng lại hỏi:

- Việc tìm kẻ truyền nhân của Vạn Độc Sư Tổ đâu khó! Sao không thoát khỏi tuyệt cốc này để tìm người chữa bệnh?

Hắc Yêu lắc đầu đáp:

- Tử Vong Cốc là một vùng đất bất khả xâm phạm, chung quanh có trồng một loại cỏ tối độc gọi là Thập Bộ Bạch Cốc Thảo. Dầu tài nghệ cao cường đến mấy đi nữa, cũng không tránh khỏi cái chết thảm khốc, khi đã chạm vào loại cỏ độc này. Cái tên của nó cũng đủ làm người ta hình dung được cái lợi hại của loại cỏ độc này rồi.

Thượng Chí hít mạnh một hơi dài, chàng nghĩ đến lão Thiên Tề Sứ Giả Truy Hồn Phán Dương Dung, vì muốn bắt chàng mà phải vượt qua Sanh Tử Giới, để rồi trong chớp mắt đã biến thành bộ xương trắng hếu máu thịt rã rời.

Cảnh tượng ấy mỗi khi nhắc đến cũng còn làm chàng lạnh mình. Nếu không nhờ đã thoát cốt trong Địa Mạch Linh Toàn, trong người ẩn tàng một chất kháng độc mãnh liệt thì giờ đây chàng đã phơi xương nơi vườn cỏ Thập Bộ Bạch Cốc Thảo rồi.

- Chủ nhân không sợ thứ cỏ độc ấy à!

Hắc Yêu chợt hỏi.

Thượng Chí lãnh đạm, hững hờ đáp:

- Có lẽ thế! Nếu không làm sao đến đây được. À! Chủ nhân tuyệt cốc này không sợ thứ cỏ ấy sao?

Hắc Yêu đáp:

- Nhất định rồi! Có thể mới là chủ của Tử Vong Cốc được chứ!

Thượng Chí lại hỏi:

- Ông ta cũng là Chủ Nhân Quỷ Bảo?

- Thưa phải! Ông già ấy là người sáng tạo Quỷ Bảo đấy!

Thượng Chí trầm nghĩ:

- Vậy Chủ Nhân Quỷ Bảo với ngoại hiệu Huyết Sợ hiện tại, rất phải là truyền nhân đời thứ hai, hoặc ba của ông già này. Không hiểu sao ông già ấy lại rời Quỷ Bảo, về ẩn thân nơi tuyệt cốc này? Hừ! Lạ thực!

Bạch Yêu buột miệng:

- Tên ông ta là Âu Dương Minh!

-Ồ!

Thượng Chí kêu lên một tiếng, rồi lẩm bầm nhắc lại, như để khắc sâu vào lòng.

Bạch Yêu lại nói:

- Âu Dương tiên bối rất tinh về môn bói toán, người có thể biết trước mọi việc xảy ra trong tương lai. Lúc bắt chúng tôi vào cốc này, chính tiên bối đã nói, trong năm mươi năm sẽ có người vào được tuyệt cốc này, và sẽ cứu anh em thoát khỏi cốc. Vì vậy, chúng tôi mới tha thiết mong người làm chủ nhân của Song Yêu đấy chứ!

Hoàng Thượng Chí giật mình. Âu Dương Minh đã có biết tài tiên đoán, sao không biết kẻ đầu tiên vào Tử Vong Cốc chính là người thù không đội trời chung với Quỷ Bảo! Hừ! Khó tin...

Chợt Hắc Yêu hét lớn:

- Thật đáng chết! Suýt nữa đã quên rồi! Âu Dương tiên bối trước khi từ giả có để lại một “cắm nang” vào Bảo, hãy giao tận tay cho chủ nhân. Người đầu tiên vào tuyệt cốc này. Để tôi vào lấy ra cho người nhé!

Không cần để ý gương mặt tái mét của chàng, Hắc Yêu phóng mau vào trong. Lát sau lão ta đem ra một mảnh giấy lớn bằng bàn tay, cung kính dâng cho Thượng Chí.

Thượng Chí run run cầm lấy, tấm giấy đã ngả màu vì năm tháng, trên có ghi:

“Giang hồ đa quỷ vực.

Thảm họa khởi đầu trường.

Ân oán phân minh nhật.

Phản nghịch phục chân thời.”

Nét chữ đã phai màu, nhưng còn sắc sảo, tung hoành như rồng bay phượng múa.

Dẫu là người thông minh hơn người và đã đọc đi đọc lại mấy lượt, mà vẫn không sao hiểu nổi thâm ý bốn câu ấy. Thượng Chí nhíu mày có vẻ tư lự:

- Nếu Chủ Nhân Quỷ Bảo đã có ý để lại mấy dòng chữ đó cho ta, thì câu đầu khởi phải giải thích nữa. Còn hai chữ “đầu trường” ở câu thứ hai, hàm ý nói về họa phát ra trong anh em dòng họ, mà họa gì mới được chứ! Vô lý! Khó hiểu thật. Câu thứ ba còn: “Ân oán phân minh” gì nữa, rõ ràng thù nhân của ta là Huyết Sợ rồi! Cần gì phân minh với không chứ! Hai chữ “phản nghịch” lại “nhét” vào câu cuối, làm người ta chẳng hiểu gì cả. Hừ! Lão già này ngông ngang thực! Cứ tưởng mình đã thông thiên đạt địa, rồi lòn thiên hạ.

Thượng Chí bỏ tấm giấy ấy vào lòng, rồi cất giọng kích động:

- Âu Dương Minh đã để miếng giấy này vào năm mươi năm về trước à?

Hắc Yêu gật đầu, nói:

- Thưa Chủ nhân! Năm mươi năm về trước, ông ta đã từ bỏ tất cả để ẩn vào núi luyện võ công, đến nay vẫn chưa thấy xuất hiện.

- Ông ta luyện võ công trên núi kia à?

Hắc Yêu giật mình nói:

- Chủ nhân muốn tìm...

- Phải tôi muốn diện kiến ông ta một phen!

Hắc Yêu có vẻ tư lự, một lát sau, rồi nói:

- Không được đâu! Thưa Chủ nhân! Đỉnh núi này trên to dưới nhỏ, dầu có khỉ vượn cũng bó tay, hơn nữa Âu lão tiên bối luyện công ở đâu cũng chưa rõ và thời gian đã quá lâu, chắc ông ta đã chết rồi cũng nên...

Nghĩ cũng có lý, Thượng Chí gật đầu, đổi sang chuyện khác:

- Các người nhất định nhận tôi làm chủ à?

Hắc Bạch Song Yêu gật đầu, đồng thanh:

- Đây là lời thề!

- Tôi xin giúp hai người rời khỏi chốn này, nhưng khỏi phải xưng như thế! Hay chúng ta kết bạn đi?

Hắc Yêu lắc đầu, nói:

- Như thế là phản bội lời thề! Chúng tôi không thể làm được.

- Không thay đổi được sao?

Hắc Yêu buồn buồn, nói:

- Tuy đây là lòng tốt của chủ nhân, nhưng dầu chết chúng tôi cũng không thay đổi được.

Thượng Chí lạnh lùng, nói:

- Nếu tôi từ chối thì sao?

Song Yêu giật mình kinh ngạc, đứng đờ ra như tượng gỗ. Một lát sau Hắc Yêu xoa qua Bạch Yêu cất giọng thất vọng:

- Vậy thì hai ta đã hết mong thấy được trời đất rồi. Chỉ có cách này mới vẹn toàn được lời thề...

Thượng Chí hơi cảm động, cau mày có vẻ suy nghĩ lung lăm, rồi nói:

- Thôi! Thế này nhé! Kể từ đây hai người là đệ tử của phái Thiên Nam, gọi tôi là chưởng môn, có được không?

Hắc Bạch Song Yêu nhìn nhau, rồi quì xuống lại Thượng Chí ba cái, nói:

- Đệ tử yết kiến chưởng môn!

Thượng Chí cười, đáp:

- Thôi hãy đứng dậy! Sau khi vượt khỏi cốc này, tôi sẽ cố tìm cách giải chất độc Dịch Hình Độc Quả cho hai người, để các thực hiện lời di mệnh của lệnh sư.

- Cảm tạ chưởng môn!

Song Yêu cúi lạy, rồi đứng dậy.

Thượng Chí chợt nghĩ đến mục đích chính của mình, quay lại quan sát khắp hang đá. Rồi nói:

- Tôi cần nơi yên tĩnh để luyện một thứ thần công, đợi luyện xong rồi chúng ta sẽ rời khỏi đây.

Bạch Yêu nhanh nhẩu:

- Cách đây không xa, có một thạch động vừa nhỏ vừa mát mẻ sạch sẽ lại vừa kín đáo. Đệ tử đi thu xếp cho chưởng môn luyện công nhé.

Thượng Chí gật đầu:

- Được lắm!

Bạch Yêu cúi đầu chào Thượng Chí thoăn thoắt ra khỏi hang. Còn Hắc Yêu ở lại nói chuyện với Thượng Chí, hai người có vẻ tương đắc với nhau lắm. Trong khi đang mải mê trò chuyện thì Bạch Yêu nhẹ nhàng len vào hang, lễ phép nói:

- Mời chưởng môn qua bên ấy! Thức ăn mỗi ngày để đệ tử lo.

Thượng Chí không khỏi cảm động, gật đầu nhìn Song Yêu, rồi đứng dậy, ra khỏi hang theo hướng chỉ của Bạch Yêu mà đi.

Đó là một thạch động bằng đá trắng, bóng như một khối ngọc khổng lồ. Động rộng không hơn năm trượng, không khí mát lạnh, mặt đá lạnh như băng, và lóng mịn. Đây chính là chỗ luyện công lý tưởng nhất của người võ lâm.

Thượng Chí mỉm cười khoan khoái, ngồi đại xuống mặt động, lấy trong người cặp Phật Thủ Bảo Cặp.

Khẩu thuyết ghi trên song thủ rất rõ ràng, nhưng rất khó hiểu nên chàng đọc đi đọc lại mấy lần mà chưa hiểu gì cả. Thượng Chí vội định thần, tập trung bao ý nghĩ vào khẩu quyết, những biến ảo của pho võ công dần dần hiện lên trí chàng.

Mỗi câu, mỗi chữ đều hàm một ý nghĩ cao thâm, nếu không phải là người thông minh hơn người và sẵn một kiến thức võ công cao diệu thì Thượng Chí khó mà hiểu nổi.

Thời gian lướt lẹ qua...

Thượng Chí đã đi vào hoàn cảnh thuận tiện, suốt ngày ngồi xếp tròn giữa thạch động, mắt nhắm nghiền bất động. Có khi đến ba ngày chàng mới ăn uống một lần.

Một tháng đã qua! Việc tu luyện của chàng đã tấn tới. Trong khi ngồi tham luyện thần công, tự nhiên trong người chàng xuất ra một làn cang khí vô hình bao phủ toàn thạch động. Nhiều lúc đôi Hắc Bạch Song Yêu muốn vào thăm chàng, nhưng không sao bước tới được, họ có cảm tưởng thạch động đã bị thần công chàng, kết tinh lại thành một khối ngọc rắn chắc vậy.

Thấm thoát đã ba tháng, chàng không còn biết gì về thay đổi của giang hồ. Công việc luyện công của Thượng Chí đã thành.

Gương mặt Thượng Chí có phần tươi trẻ hơn, nhưng lại một điều là đôi mắt không còn sáng quắc như xưa nữa, mà chỉ bình đạm, dịu dàng và sáng hờn đôi mắt người thường một tí thôi. Trông bề ngoài không ai có thể biết chàng có tuyệt đỉnh võ công được. Đây là hiện tượng của một người đã đạt đến mức Phản Thực Nhập Hư. Thần công ẩn bên trong lộ ra ngoài.

Thượng Chí vừa thu thần công lại, thở dài khoan khoái thì Song Yêu đã lấn nhau vào động, song song quỳ xuống trước mặt chàng lạy dài, cung kính nói:

- Mừng chương môn đã đạt được ý nguyện!

Hoàng Thượng Chí vui sướng cười ha hả, rồi khoát tay bảo:

- Miễn lễ! Xin đứng dậy!

Bạch Yêu động tính hiếu kỳ, hỏi:

- Chương môn có thể cho đệ tử biết, người đã luyện thứ thần công gì mà ghê gớm thế?

Thượng Chí đáp:

- Khư Mê Thần Công!

- Khư Mê Thần Công?! Song Yêu kêu lên kinh dị.

- Phải! Sao các người lại thế?

Hắc Yêu cất giọng rung động:

- Khư Mê Thần Công là một tuyệt học chấn giang hồ, theo lời đồn của người võ lâm thì chưởng môn sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân rồi.

Rồi lão ta ngập ngừng nói:

- Chưởng môn có thể thử cho đệ tử xem chút được không?

Thượng Chí mỉm cười:

- Việc ấy đâu khó gì!

Thế rồi ba người bước ra khỏi thạch động, tiến về phía trước.

Đột nhiên cả ba đứng lại, Thượng Chí đưa mắt nhìn một tảng đá cao quá đầu người, cách đây trên ba trượng, rồi đưa tay phất nhẹ một cái.

Thấy không gây được chút phản ứng nào, Song Yêu ngỡ chàng chưa ra tay, nên nhìn Thượng Chí chờ đợi. Nét mặt chàng vẫn thanh thoả, mỉm cười tươi tỉnh.

Thần thái của chàng làm họ đứng trơ như gà gỗ, chẳng hiểu gì cả. Một cơn gió thổi đến, đột nhiên tảng đá đổ ào xuống, bụi khói bốc lên một lát rồi lắng dần.

Tảng đá đã bị chưởng lực ép mủn thành bột rồi!

Ngoài ba trượng mà chỉ phất nhẹ một cái đã đánh mủn tảng đá to tướng thế kia, công lực ấy thực khiếp người. Nội lực của Song Yêu đã đến bậc thượng thừa rồi mà cũng phải lắc đầu le lưỡi kinh hãi. Hai người nhìn Thượng Chí lộ vẻ khâm phục.

Thượng Chí cũng kinh ngạc không kém, chàng không ngờ oai lực của Khư Mê Thần Công lại ghê gớm đến bậc này, bất giác chàng rung mình...

Song Yêu ngẩn ngơ một lát, rồi xoay qua Thượng Chí. Hắc Yêu cất giọng run run:

- Xin chưởng môn cho biết chừng nào rời khỏi Tử Vong Cốc này?

Thượng Chí cười nói:

- Các người hãy về hang thu xếp hành lý rồi ta đi ngay.

Song Yêu đã năm mươi năm cách biệt giang hồ, sống hiu quạnh nơi tuyệt cốc này, giờ đây sắp được tái xuất giang hồ, thì cười vui lên sung sướng, tiếng cười cương nhu quện trong không gian đưa tận từng mây. Hai người quay phắt lại, phóng nhanh về hang như hai vệt khói.

Xem xét một lúc, Thượng Chí quay lại, ngược nhìn lên tường đá cao ngất, rồi phóng mình nhảy vút lên mốp đá dọi ra cách đất mười hai trượng. Nép sát vào tường, Thượng Chí len lỏi theo kẽ đá, dừng lại trước một tảng to lớn. Vận khí vào hữu chưởng chần xuống bốn cái, chàng đã xén được một thớt đá khá lớn, vuông vức.

Nhắc thớt đá để sang một bên, trước mặt chàng đã có sẵn một hốc đá vuông, chàng dùng chưởng khoét hốc ấy thêm một lỗ sâu độ một thước.

Thở dài khoan khoái, Thượng Chí liền lấy đôi Phạt Thủ để vào chỗ đá mới khoét, rồi bịt lại bằng thớt đá vừa lấy ra...

Phủ tay khoan khoái, chàng trầm nghĩ:

- Phần thưởng này dành cho kẻ gặp kỳ duyên.

Thượng Chí mỉm cười thích thú, quay lại nhảy xuống đất.

Song Yêu cũng chẳng có gì phải thu xếp, chỉ lấy vũ khí mang vào mình, rồi đóng cửa hang bằng một khối đá thôi.

Hai người làm công việc ấy rất vội vàng, rồi nhảy phóc tới bên Thượng Chí, trên môi còn điểm một nụ cười.

Thượng Chí dõi mắt về phía cửa tuyệt cốc, rồi lạnh lùng nói với Song Yêu:

- Chúng ta muốn ra khỏi cốc phải giết hết bọn ấy mới được!

Song Yêu không hện mà đồng thanh:

- Giết người à?!

- Đúng vậy, lúc ta vào Tử Vong Cốc này đã chạm trán với bọn Thiên Tê Giáo rồi, và có một lão già chết vì chất độc của Thập Bộ Bạch Cốc Thảo. Có lẽ bọn họ còn chờ tôi ngoài tuyệt cốc này.

Bạch Yêu lớn tiếng nói:

- Bọn chúng muốn chết! Bạch Yêu này đã bỏ cái luật sát giới trong năm mươi năm rồi đấy.

Thượng Chí cười lạnh lẽo:

- Chúng ta đi!

Đột nhiên Hắc Bạch Song Yêu quỳ xuống đất hướng về ngọn núi có hình cổ quái, lạy dài ba cái, rồi kính cẩn nói:

- Hậu bối theo lời tiên bối đã tiên đoán mà tái xuất giang hồ. Xin cáo biệt lão tiên bối!

Lạy xong đứng dậy, theo bước Thượng Chí. Ba người vượt khỏi gò đất, trước mặt một bãi rộng xanh rờn, ngổn ngang những bộ xương trắng hếu.

Thượng Chí lạnh như chớp, đưa tay kẹp lệ Hắc Bạch Song Yêu vào nách, nhúng mình nhảy vào bãi cỏ độc, vút một cái chàng đã phóng xa hơn mười trượng, cứ thế Thượng Chí nhảy liên ba bước đã vượt khỏi vùng đất chết.

Qua khỏi Sanh Tử Giới rồi, Thượng Chí để hai người xuống đất.

Trước mặt ba người là lớp sương mù dày vô tận.

Ba người chưa kịp phóng mình đi, thì chợt có tiếng huýt gió truyền đến, đồng thời mười hai gã áo đen xuất hiện, trên tay lăm lăm trường kiếm, sắp thành chữ nhất, đứng cách đây không ngoài ba trượng, mắt chăm chăm vào ba người.

Thượng Chí hừ một tiếng lạnh lùng, hàm súc một ý nghĩ sát cơ ghê gớm.

Bọn này chính là cao thủ của Thiên Tề Giáo như chàng đã đoán. Chàng lẩm bẩm:

- Ta tập luyện Khư Mê Thần Công mất ba tháng trường, mà bọn này vẫn kiên nhẫn chờ đợi ta. Điều này chứng tỏ bọn Thiên Tề quyết bắt ta mới yên lòng. Gớm thật!

Mười hai cao thủ Thiên Tề đột nhiên lùi lại, trên mặt lộ vẻ lo sợ rõ rệt. Thì ra bọn chúng vừa thấy sau lưng Thượng Chí có hai quái vật, nửa người nửa ngợm, đấy chính là Hắc Bạch Song Yêu.

Hình sắc cổ quái của Hắc Bạch Song Yêu quả thật khiếp người. Đừng nói gì bọn này, chính Thượng Chí là người gan góc đầy mình mà cũng đã một phen điên đảo vì họ.

Chợt Hắc Yêu bước tới sát Thượng Chí nói:

- Thưa chưởng môn! Lũ chuột chết này là người của phái nào vậy?

Thượng Chí, đáp:

- Họ là người của Thiên Tề Giáo đấy!

Hắc Yêu tuy chưa biết Thiên Tề Giáo là gì, nhưng vẫn hỏi tiếp:

- Mục đích của bọn chúng đến đây là gì vậy?

Thượng Chí lạnh lùng:

- Đến bắt tôi đấy!

Hắc Yêu có vẻ tức giận, nói:

- Đây là bọn người truy bắt chưởng môn đấy sao?

- Phải!

Hắc Bạch Song Yêu đồng hừ một tiếng lạnh lùng.

Hắc Yêu lách mình đến trước mặt Thượng Chí, cúi đầu nói:

- Xin chuông môn cho biết phải xét xử thế nào?

Thượng Chí buông một tiếng lành lạnh:

- Giết!

Giọng nói của Thượng Chí làm bọn Thiên Tề Giáo rung động, mười hai thanh trường kiếm vun lên, vận sức chờ đợi.

Hắc Bạch Song Yêu sánh vai tiến tới, ép mười hai kiếm của Thiên Tề Giáo.

Mười hai chàng áo đen này, trình độ võ thuật xếp vào hạng nhì của giáo hội, nhưng trên giang hồ họ là những nhân vật chọc trời khuấy nước. Vì thế họ mới được phái đi bắt Thượng Chí.

Nhưng không ngờ phải chạm trán với hai quái vật này, khiến bọn chúng kinh hãi, đưa mắt ra hiệu cho nhau, rồi dần dần biến đổi thế đứng, vây Song Yêu vào giữa, rồi rú lên một tiếng, đồng loạt vung kiếm tấn công Hắc Bạch Song Yêu.

Ha!... Ha!... Ha!... Ha!...

Hi!... Hi!... Hi!... Hi!...

Hai tiếng cười, một trầm hùng, một nhu hòa, quyện vào nhau thành một âm thanh quái dị, cao ngân ngất.

Tiếng cười quái đản ấy dội lại chưa dứt thì thân hình của Hắc Bạch Song Yêu đã lăn xả vào vùng kiếm quang.

- o O o -